

EEN DAPPERE JONGEN

DOOR
C. ASSCHER-PINKHOF
GEÏLLUSTREERD DOOR
NETTY-HEYLIGERS
VIERDE DRUK

ALKMAAR GEBR. KLUITMAN

EEN DAPPERE JONGEN

DOOR C. ASSCHER-PINKHOF

GEÏLLUSTREERD DOOR NETTY HEYLIGERS

VIERDE DRUK

(Leeftijd 5—7 jaar.)

ALKMAAR
N.V. UITGEVERS M^{ij}. GEBR. KLUITMAN

Broer-tje loopt.

Van-daag liep ons broer-tje voor 't eerst
in het rond:

't Ging prach-tig, nog wel in z'n een-tje!
Hij stap-te zoo grap-pig, stak dap-per
voor-uit

Het aar-di-ge, mol-li-ge been-tje.

Het was er ons broer-tje al-leen
om te doen,
Bij moe-der haar schoot aan te ko-men.
En toen hij er was,
toen heeft moe hem ge-pakt,
En ste-vig in de ar-men ge-no-men.

We heb-ben toen sa-men,
ter ee-re van hem,
Van: „Lang zal hij le-ven!” ge-zon-gen.
En hij keek in 't rond,
en het was of hij zei:
„Ben ik nou geen dap-pe-re jon-gen?”

Lies-je naar den dok-ter.

Er was iets ge-beurd, dat heel erg jam-
mer was.

Stou-te poes had met Lies-jes pop ge-
speeld.

Hij had een klein gaat-je in pop haar
arm ge-be-ten.

Nu kwam er pop-pen-bloed uit.

Je weet wel, van die wit-te krui-mels.
Lies-je moest er erg om hui-len.

Zoo'n stou-te poes ook, om die lie-ve
pop zoo'n pijn te doen!

Ze vroeg aan Moe-der, wat ze met pop
haar arm-pje moest doen.

„Ja,” zei Moe-der.

„Ik denk, dat pop naar den dok-ter moet.”

Lies-je ging met pop in een hoek-je
zit-ten.

Ze kus-te haar zacht-jes.

„Hoor eens, pop,” zei ze in pop haar
oor-tje.

„We moe-ten straks naar den dok-ter.
Maar dat is niets erg, hoor.

Hij zal je maar héél e-ven pijn doen.”

Pop zei niets.

„Flink hoor,” zei Lies, „dat je niet huilt.

Zul-len we maar met-één gaan? Goed.”

En ze stap-te met pop de straat op.

Moe was druk aan het was-schen.
Ze zag niet, dat Lies weg-ging.
Lies-je wist den weg wel.
Eerst die straat, en dan die.
En dan o-ver-ste-ken en dan nog een
straat en nog één.
En dan het hek in en aan-bel-len.
Ze ver-gis-te zich hee-le-maal niet.
Kijk, daar stond ze al voor de deur van
den dok-ter.
Nu moest ze e-ven de pop neer-leg-gen.
Ze moest bel-len.
„Kling-kling,” zei het zacht.
Daar maak-te me-vrouw van den dok-ter
al o-pen.
„Maar Lies-je, wat kom jij hier zoo
al-leen doen?” riep ze.
„Is dok-ter thuis?” vroeg Lies.
„Ja, meis-ke,” zei me-vrouw.
„Maar wat was er dan?”

„Mijn pop is zoo ziek,” zei Lies.

Ze moest bij-na hui-len.

Maar ze hield zich flink.

„Kijkt u maar, hoe ziek.

Al-le-maal bloed.”

„Och, wat erg!” zei me-vrouw.

„Weet je wat?

Er is nu ie-mand an-ders bij dok-ter in
de ka-mer.

Maar ik heb ook wel een beet-je ge-leerd
van be-ter ma-ken.

Mis-schien kan ik pop wel be-ter ma-
ken.”

„O, wat heer-lijk,” lach-te Lies.

Toen ging ze met me-vrouw mee in de
ka-mer.

Daar stond het naai-mand-je.

Me-vrouw nam een naald en een draad.

Ze naai-de het gaat-je dicht.

Lies vond het wel naar, dat me-vrouw

haar pop zóó maar naai-de.
Maar pop huil-de niet.
En daar-om huil-de zij ook maar niet.
„Zie-zoo,” zei me-vrouw
„Nu is ze be-ter.
Nu komt er geen bloed meer uit.
Zie je wel?
En zal ik je nu e-ven naar huis bren-gen?”
„Hoeft niet,” zei Lies.
„Ik zal pop wel bren-gen.”
„Goed,” zei me-vrouw.
„Draag jij met één hand-je de pop.
En geef mij het an-de-re hand-je.
Dan stap-pen we leuk met z’n drie-tjes
naar huis.”
En òf het leuk was.
Lies had me-vrouw zóó veel te ver-tel-len
on-der-weg!
„Dag!” zei ze bij de deur van Moe-ders
huis.

„Dank u wel voor het be-ter ma-ken,
hoor!”

En toen ze bin-nen kwam, riep ze te-gen
Moe-der:

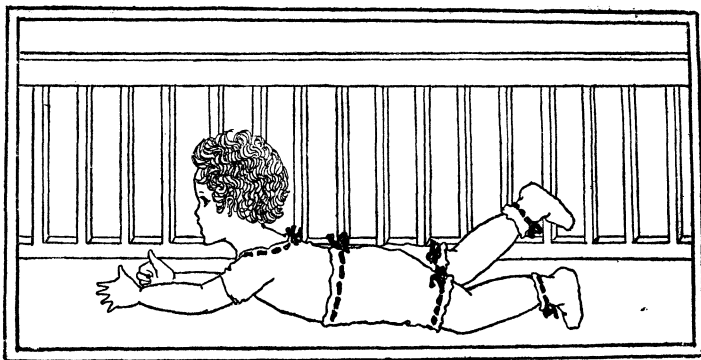
„Moe-der, hoort u eens hoe knap me-
vrouw van den dok-ter wel is!

Dok-ter had geen tijd.

Toen heeft zij pop be-ter ge-maakt.

Had u dat wel ge-dacht, dat ze zóó knap
was?”

Wat zet-te moe-der groo-te oo-gen op!
Ze had ze-ker niet kun-nen den-ken, dat
me-vrouw van den dok-ter zóó knap
zou zijn!

Broer-tje in de box.

Klei-ne broer-tje mag voor 't eerst in de
box lig-gen.

Hij kan nog niet loo-pen.

Hij kan nog niet staan.

Hij kan nog niet krui-pen.

Hij kan al-leen maar trap-pen en rol-len.

Maar dàt kan hij dan ook heel goed.

Nu ligt hij in de box.

Wat heeft dat vent-je een pret!

Hij trapt en hij rolt en hij scha-tert
hard-op!

Om de box staan Riek en Miep en Klaas.
En Moe-der ook.

Die moet goed kij-ken dat Klaas niet
o-ver het hek-je klimt.

En dat hij niet bij broer-tje in de box
komt.

Klaas heeft schoe-nen aan.

Met die schoe-nen zou hij broer-tje wel
pijn kun-nen doen.

Het is heel moei-lijk voor Klaas om er
niet in te klim-men.

Zijn voe-ten kun-nen 't haast niet uit-
hou-den.

Zóó graag wou-en ze klim-men.

Ze trap-pen en kun-nen niet stil staan.

Moe-der ziet het wel.

Ze heeft echt wel een beet-je me-de-lij-
den met Klaas z'n voe-ten, die niet
kun-nen stil staan.

„Weet je wat,” zegt Moe-der.

„Je mag je schoe-nen uit-trek-ken, Klaas.
En dan mag je héél zacht er in klim-men.”

Klaas wacht geen mi-nuut.

Hij zit al op den grond.

Hij trekt zijn schoe-nen uit.

En dan — floep, daar is hij al naast
broer-tje.

„Ik wou óók wel,” zegt Riek.

„Ik wou ook wel,” zegt Miep.

„Maar drie zul-ke groo-te kin-de-ren bij
zóó'n klein broer-tje in de box?

Dan blijft er geen plaats voor hem zelf
o-ver!” zegt Moe-der.

„Mo-gen we om de beurt?” vraagt Miep.

„Goed,” zegt Moe-der.

„Dan zal ik wel zeg-gen wan-neer jul-lie
er-uit moe-ten.”

Klaas aait broer-tjes hand-je.

Broer-tje lacht er om.

Hij blaast o-ver broer-tjes kuif.

Broer-tje lacht er om.
Hij pakt zacht-jes broer-tjes neus-je.
Maar daar lacht broer-tje niet om.
Hij zet een lee-lijk lip-je.
Net of hij wil gaan hui-len.
Klaas schrikt er van.
„Nou mag Riek er wel in,” zegt hij.
En floep — daar is hij weer er-uit.
Hè-hè, bui-ten de box kun je je ook veel
be-ter be-we-gen.
Riek en Miep heb-ben al lang hun schoe-
nen uit.
Nu staan er drie paar schoe-nen om de
box.
Dat ziet er zoo leuk uit.
Eerst gaat Riek er in.
Ze be-weegt zacht broer-tjes hand-je
heen en weer.
Dat vindt broer-tje erg leuk.
Dan zegt ze hem vóór: pa-pa, ma-ma.

En broer-tje zegt na: pa-pa-pa-pa-pa.

Hij vindt ma-ma nog te moei-lijk.

Die kleine dom-merd.

„Nu is het ge-noeg,” zegt Moe-der.

„Nu Miep nog.

En dan moet on-ze klei-ne prul naar bed.”

Riek wil er niet zoo heel graag uit.

Maar ze gaat toch.

En wip, daar zit Miep er in.

Wat zal Miep nu met broer-tje doen?

Wacht: een lied-je zin-gen!

En ze zingt:

„Broer-tje is een beet-je moe.

Kijk, zijn oog-jes val-len toe.

Broer-tje, broer-tje, weet je wel,

Wie daar zoo naar bed-je gaat?

Broer-tje, broer-tje, weet je wel,

Waar je klei-ne wieg-je staat?

Slaap maar lek-ker, klei-ne vent,

Tot je uit-ge-sla-pen bent!”

Dat lied-je heeft Moe-der haar ge-leerd.
En het is net, of broer-tje haar ver-staat.
Want zijn oog-jes wor-den zóó, zóó klein!

„O,” zegt Moe-der.
„Broer-tje moet ècht naar bed-je.
Net als in het lied-je.
Wat is hij moe!”

En ze tilt hem uit de box.
Ze brengt hem naar de an-de-re ka-mer.
Daar staat zijn wieg-je.
Miep klimt uit de box.
Op hun tee-nen mo-gen ze al-le drie mee.
Ze mo-gen broer naar bed bren-gen.
En wat zin-gen ze zacht-jes, als Moe-der
broer-tje in-stopt?

„Slaap maar lek-ker klei-ne vent,
Tot je uit-ge-sla-pen bent!”

Maar broer-tje hoort er niets van.
Want hij slaapt al.

Taart-jes bak-ken.

Ik zal jul-lie ver-tel-len, hoe An-nie en
Henk van Moe-der leer-den taart-jes
bak-ken.

Ze gin-gen nog niet eens op school.

En toch leer-den ze al bak-ken.

Vind je dat niet knap?

Moe-der ging op een mor-gen met An-nie

en Henk uit.

Ze moch-ten al-le-bei hun krui-wa-gen
mee-ne-men.

En hun schep en hun em-mer-tje.

En ze hoof-den geen hoed op en geen
man-tel aan.

Want het was zulk warm weer.

Ze gin-gen naar het zand!

Dat was niet ver van huis.

Daar wa-ren man-nen aan het bou-wen.

Die had-den daar eerst een hee-le boel
zand ge-gooïd.

Daar mocht je wel spe-len, als je wou.

Toen ze er kwa-men, gin-gen ze al-le-bei
hun krui-wa-gen vol schep-pen en er
mee rij-den.

„Schel-visch! Schel-visch!” riep Henk.

„Ap-pe-len! Ap-pe-len!” riep An-nie.

„Hoe-veel kost de visch?” vroeg Moe-der
aan visch-boer Henk.

„Hon-derd cent-jes,” zei Henk.
„O, veel te duur,” zei moe-der.
„Zoo-veel cent-jes heb ik niet.”
„Nou, dan twee cent-jes,” zei Henk.
„Dat is best,” zei moe-der.
„Geef me dan maar een pond.
En Henk gaf moe-der zand.
En moe-der gaf Henk twee cent-jes.
Geen ech-te cent-jes.
Al-leen maar klap-jes op zijn hand.
„Dag me-vrouw,” zei Henk.
En hij reed weg.
„En hoe-veel kos-ten de ap-pels?” vroeg
moe-der aan ap-pel-vrouw-tje An-nie.
„Tien cent-jes,” zei An-nie.
„Goed,” zei moe-der.
En ze gaf tien klap-jes in An-nie's hand.
En ze kreeg een beet-je zand.
„Nou ga ik taart bak-ken,” zei moe-der.
„Hier?” lach-te Henk.

„Dat kan toch niet!”

„Toch wel,” zei moe-der.

Ze nam een em-mer-tje en maak-te het
vol met zand.

Toen klop-te ze er bo-ven-op, dat het
zand goed stijf werd.

Heel zacht, met haar hand er-op, draai-de
ze het em-mer-tje om.

Toen zet-te ze het om-ge-keerd op den
grond.

„Zoo,” zei moe-der.

„Nou is de taart haast klaar.”

Ze klop-te op den bo-dem van het em-
mer-tje.

En ze til-de zacht het em-mer-tje op.
Nee maar!

Wat stond me dáár een taart!

Wel zoo hoog als het em-mer-tje!

„Een zand-taart!” rie-pen ze.

„Mag ik ze op-e-ten?” vroeg An-nie.

„Ze is veel te groot,” zei moe-der.

„Je zou pijn in je buik krij-gen.”

„Dan zul-len we maar een taar-ten-win-
kel ma-ken,” zei Henk.

„Zul-len we zelf bak-ken?”

Eerst ging het bak-ken niet zoo best.

Maar toen ze het een poos-je ge-daan
had-den, wer-den het net zul-ke mooi-e
taar-ten als die van moe-der.

Toen werd Henk bak-ker.

An-nie werd de vrouw van den bak-ker.

En moe-der werd de me-vrouw die kwam
koo-pen.

Wat moest moe-der veel cent-jes be-
ta-len!

Wel bij-na hon-derd!

Maar ge-luk-kig at moe-der niet al die
taar-ten op.

Want an-ders zou ze er-ge buik-pijn ge-
kre-gen heb-ben.

Klom-pe-voet-jes.

Klos-se — klos-se — klos-se — klos,

Gaat het op de steen-tjes.

Mien-tje stapt maar ste-vig door,

Met haar ster-ke been-tjes.

Mien-tjes klomp-jes zijn zoo wit

Als haar ei-gen tand-jes;

Mien-tjes kous-jes zijn zoo bruin

Als haar ei-gen hand-jes.

Mien-tjes schort is nèt zoo schoon

Als haar rond ge-zicht-je;

In haar oog-jes, al-le-bei,

Heeft ze een heel blij licht-je.

Mien-tje draagt een mooi, blauw lint

Om haar blon-de staart-je. —

En waar-om? — Wel, Mien-tje gaat

Straks naar tan-te Klaar-tje!

Een mooi ver-haal.

Er was eens een kik-ker-ko-ning,
De baas van al-le-maal;
Hij zong de mooi-ste lied-jes,
Maar in de kik-ker-taal.

Hij had een kik-ker-vrouw-tje,
Dat was de ko-nin-gin.
Ze droeg een groen zij-den jurk-je,
Met stip-jes zwart er in,

Dan had hij nog prin-ses-jes,
En prins-jes, — heel, heel veel!
Die had-den een staart, geen poo-ten.
En kraag-jes om hun keel.

En als hij zijn poot-je om-hoog stak,
Dan zon-gen ze al-le-maal
Van rik-ker-de-kik-ker-de wok-wok.
Is dät geen mooi ver-haal?

Piep-je.

Wie zou Piep-je wel zijn?

Een jon-ge-tje?

Nee.

Een meis-je?

Nee.

Een vo-gel-tje?

Nee.

Ik zal het maar zeg-gen.

Je raadt het toch niet.

Het is on-ze poes.

Ei-gen-lijk moest ze nu niet meer Piep-je
hee-ten.

Want ze piept nu niet meer.

Ze mi-auwt al als een ech-te groo-te poes.

Maar toen ze klein was, piep-te ze zoo
leuk.

En daar-om heet ze Piep-je.

Ze is zwart.

Maar ze heeft een wit-te slab-be voor.
En een wit neus-je.
En wit-te schoen-tjes.
En groe-ne oo-gen.
Piep-je is ei-gen-lijk een beet-je ver-wend.
Ze lust dit niet en dat niet.
Ze eet al-leen wat ze lek-ker vindt.
Klein, hè?
Maar ver-der is ze een heel lie-ve poes.
Ze houdt heel veel van de zon.
Als het mooi weer is, gaat ze voor het
raam in de zon zit-ten.
Dan zet ze een ge-zicht als-of ze wou
zeg-gen:
„Hè, wat zit ik hier lek-ker.”
Jam-mer dat ze niet kan pra-ten.
Dan zou-den wij el-kaar heel veel te ver-
tel-len heb-ben.
Nu knipt ze al-leen met haar oo-gen, als
we wat te-gen haar zeg-gen.

Dat be-tee-kent:

„Ik be-grijp je wel, hoor!”

Als ons klei-ne broer-tje huilt, loopt
Piep-je gauw naar bo-ven.

Ze gaat voor de deur van de slaap-ka-mer
zit-ten.

Ze wou er wat graag in om broer-tje
weer zoet te ma-ken.

Ze vindt het zoo naar, dat zoo'n klein
vent-je al ver-driet heeft.

Je kunt erg leuk met Piep-je spe-len.
We heb-ben een hee-le-boel lee-ge klos-
jes om to-rems van te bou-wen.

Als we daar mee spe-len, wil Piep-je ons
hel-pen.

Maar die dom-merd kan het nog niet goed.

Ze gooit juist de klos-jes om.

Ze gaat er mee rol-len.

Zóó, met haar wit-te voet-je te-gen het
klos-je.

En dan denkt ze ze-ker, dat ze to-rens
bouwt.

Nu wou je ze-ker wel we-ten, hoe Piep-je
er-uit ziet.

Kijk dan maar goed.

Hier staat ze op een plaat-je.

Vindt je haar geen lie-verd?

Van Hik-kie, Kik-kie en de Hik-ker-de-kik-kies.

We heb-ben nog meer vriend-jes thuis
be-hal-ve Piep-je.

Of nee: niet thuis, maar in den tuin.

In den tuin is een vij-ver-tje.

En daar-in wo-nen kik-kers.

Me-neer kik-ker heet Hik-kie.

Me-vrouw kik-ker heet Kik-kie.

En al-le klei-ne kik-ker-tjes hee-ten Hik-
ker-de-kik-kie.

Dat is een moi-lij-ke naam.

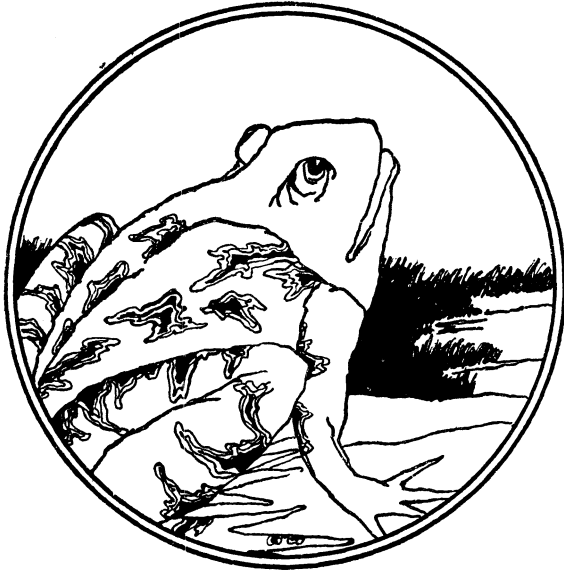
Maar als je het tien keer hebt ge-zegd,
kun je het best zeg-gen.

Doe het maar eens.

Me-neer Hik-kie is de ko-ning van al de
kik-kers die bij ons in den vij-ver
wo-nen.

Hij kan prach-tig zin-gen.

Van rek-kek-kek, rek-kek-kek.
Als hij zingt, doet hij erg zijn best.
Hij blaast zich zóó op, dat er twee blaas-
jes op zij van zijn kop ko-men.

Hij vindt het zelf prach-tig.
Maar wij vin-den zijn lied-je niet zoo heel
erg mooi.
Het is al-tijd het-zelf-de,
En hij maakt er zoo'n druk-te bij.

Me-vrouw Kik-kie kan niet zin-gen.
Maar ze is toch een heel lie-ve kik-ker.
Van de klei-ne Hik-ker-de-kik-kies moet
ik wat leuks ver-tel-len.

Die leken eerst niets op kik-kers.
Eerst wa-ren ze maar klei-ne zwar-te
stip-jes.

Ze wa-ren al-le-maal aan el-kaar ge-plakt.
Net als glas zag dat plak-sel er uit.
Zoo raar.

Toen kre-gen die stip-jes staart-jes.
Toen wa-ren ze niet meer aan el-kaar
ge-plakt.

En ze kon-den zwem-men.

Net klei-ne visch-jes.

En aan hun keel-tjes za-ten net klei-ne
kraag-jes.

Daar wa-ren ze erg net-jes mee.

En toen kre-gen ze eerst twee ach-ter-
poot-jes.

Toen twee voor-poot-jes.
Hun staart-jes wer-den hoe lan-ger hoe
klei-ner.
Toen hun staart-jes hee-le-maal weg
wa-ren, wa-ren ze ech-te kik-ker-tjes
ge-wor-den.

Heel klei-ne kik-ker-tjes.
Nu zwem-men ze met hun va-der en
moe-der in het wa-ter rond.
En als ze zin heb-ben, mo-gen ze een
beet-je in den tuin sprin-gen.
Wat zal dat een druk-te wor-den, als al-le

Hik-ker-de-kik-kies zoo mooi gaan
zin-gen als va-der Hik-kie!

Een Brief.

Wim had op den grond van de huis-
ka-mer een pot-lood ge-von-den.
En toen had hij met-een een plan ge-
maakt.
Hij zou een stuk-je pa-pier zoe-ken.
En daar zou hij een brief op schrij-ven.
Hij kon nog wel niet schrij-ven.
Maar dat gaf niet.
Want kras-jes kon hij wel ma-ken.
Maar nu een pa-pier-tje vin-den!
Dat ging nog niet zoo gauw.
Want ner-gens lag er een.
„Moe-der,” zei Wim.

„Hebt u een pa-pier voor me?”

„Waar-voor moet je het heb-ben?” vroeg
moe-der.

„Voor — niks.

Het is een ge-heim,” zei Wim.

„O,” zei moe-der.

„Maar moet het wit zijn, of met let-ters?”

„Wit,” zei Wim.

Moe-der had wel een pa-pier voor Wim.
Maar moe-der moest in de keu-ken
blij-ven.

Ze mocht niet zien wat Wim deed.

Toen ging Wim met een heel knap
ge-zicht aan ta-fel zit-ten.

Hij maak-te kras-jes met het pot-lood op
het pa-pier.

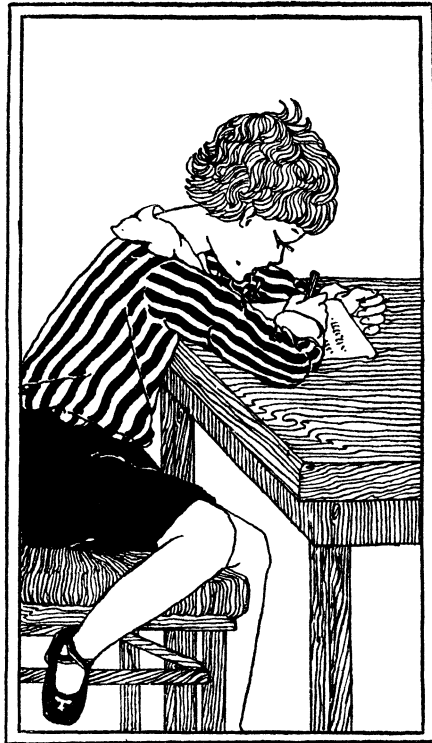
Aan wie was de brief?

Dat wist hij nog niet.

En wat schreef hij?

Dat wist hij ook nog niet.

Wacht, het moest maar een brief aan
moe-der zijn.

Toen hij het hee-le pa-pier aan twee
kan-ten vol-ge-krast had, ging hij het
aan zich-zelf voor-le-zen.

„Lie-ve moe-der,” las hij.
„Wat kookt u van-daag?
Wat lek-kers, ja?
Wat dan?
Ze-ker rijs-te-brij.
Of bakt u pan-ne-koek?
Nee zeker, hè?
Want dan zou ik wel ssss-ssss hooren.
Nou, dag moe-der.
Van Wim.”
Zie-zoo, dat was al weer klaar.
Nu aan moe-der bren-gen.
Hij stap-te naar de keu-ken en zei:
„Moe-der ik heb een brief ge-schre-ven!”
„Wat knap!” zei moe-der.
„Aan wie heb je ge-schre-ven?”
„Aan u!” lach-te Wim.
„Lees maar!”
Moe-der be-keek het brief-je.
„Ik heb mijn bril niet hier,” zei moe-der.

„Wil je 't mij e-ven voor-le-zen?”
Dat wou Wim graag.
Hij nam het pa-pier en zei:

„Moe-der, wilt u pan-ne-koek bak-ken?
Ja?
Met stroop.
Dag, hoor.
Van Wim.”

Hij wist zelf niet goed meer, wat hij geschre-ven had.

„Een mooi-e brief,” zei moe-der.

„Maar van-daag kan ik geen pan-ne-koek meer bak-ken.

Een an-de-re keer.

Goed?”

„Ja,” zei Wim.

„Mag ik nu den brief in de bus gooi-en?
Dan is de zak van uw schort de brieven-
bus.”

Dat vond moe-der leuk.

Wim stop-te den brief in den zak van
moe-ders schort.

Moe-der deed net of ze er niets van wist.

„O!” riep ze op-eens.

„Een brief in mijn zak!

Waar komt die van-daan?”

Wim moest erg lach-en.

„Van den post-me-neer,” zei hij.

„Dien brief mag u hou-den.”

Moe-der was erg blij.

Maar nu moest ze weer ver-der ko-ken.

En raad eens wat ze kook-te?

Rijs-te-brij!

Heusch waar!

Dus toch net zoo als Wim het in zijn
brief ge-schre-ven had!

Tom-mie naar school.

Tom-mie was de hond van Door-tje.
Een leu-ke hond.

Wit met brui-ne vlek-ken.

En heel groo-te oo-ren.
Daar flap-te hij al-tijd mee heen en
weer.

En brui-ne oo-gen.

En een kort staart-je.

Maar op een dag was Tom-mie erg boos.

Hij mocht niet mee op straat.

En an-ders mocht hij al-tijd.

Hij be-greep er niets van.

Hij was toch niet stout ge-weest.

Waar-om mocht hij dan niet mee?

Weet je hoe het kwam?

Door ging voor het eerst naar school.

En op school mo-gen geen hond-jes
ko-men.

Moe-der bracht Door naar school.

En toen ze sa-men weg gin-gen, zei moe-
der tegen Tom:

„Nee, Tom, van-daag niet, hoor.

In school mag je niet ko-men.”

Tom-mie be-greep niet wat een school was.

Hij be-greep ook niet, waar-om hij daar niet mocht ko-men.

Hij liet zijn oo-ren en zijn staart-je han-gen.

„Ik kom weer te-rug, hoor Tom,” zei Door.

En toen ging ze met moe-der mee.

Moe-der deed goed de deur dicht, dat Tom-mie er niet uit zou loo-pen.

Maar moe-der had er niet aan ge-dacht, dat de ach-ter-deur o-pen stond.

En toen moe-der met Door voor de school-deur stond, — wie kwam daar aan?

Me-neer Tom-mie!

Die was door de ach-ter-deur en door een an-der straat-je toch zóó ver ge-ko-men, dat hij moe-der en Door weer zag.

Toen had hij hard ge-loo-pen.
Hij was nog net op tijd ge-ko-men.
Ze waren nog net niet naar bin-nen.
„O, Tom!” riep Door, „dat mag toch
niet!”

Maar dat kon hem niet veel sche-len.
Hij sprong te-gen Door op van pret.
Daar ging de school-deur o-pen.
Moe-der en Door moes-ten er in.
En — met één sprong was Tom-mie er
ook in.

Die wou ze-ker erg knap wor-den en
ook op school lee-ren.

De kin-de-ren von-den het erg leuk.
Maar de juf niet.

Ze vond Tom-mie ze-ker nog te dom
voor school.

„Van wie is die hond?” vroeg de juf.
„Van mij,” zei Door met een zacht stem-
me-tje.

„Mag hij mee?”

De juf lach-te.

„Nee, zus,” zei ze.

„Dat kan niet.

Maar hij mag je tot de klas bren-gen.
Goed?”

Door knik-te.

„Leuk,” zei ze.

Moe-der pak-te Tom-mie zijn hals-band
beet.

Zoo bracht ze Door naar haar klas.

Och, wat veel ban-ken!

En wat veel pla-ten!

Door had zoo-veel te zien, dat ze bij-na
Tom-mie ver-gat.

„Wof! Wof!” riep Tom-mie.

Hij wou zeg-gen:

„Wat moet dat nou?

Kijk je niet meer naar mij?”

Door keer-de zich nog e-ven om.

„Dag, hoor!
Dag Tom, dag moe-der!
Zul je zoet zijn, Tom?
Ik kom echt te-rug!”
„Wof-Wof!” riep Tom.
Hij wou zeg-gen:
„Zul je ook zoet zijn?”
En toen stap-te ze met juf naar haar bank.
En Tom stap-te met moe-der naar huis.
Maar den hee-len mor-gen had Tom-mie
een boo-ze bui.
Want hij dacht den hee-len tijd:
„Waarom mag Door nou wèl in school
en ik niet.”
Ja, dat kon hij ook niet we-ten.
Maar jul-lie wel.

Maan-tje huilt en Maan-tje lacht.

Weet je wel, waar-om het Maan-tje
Toch zoo huil-de gis-t'ren-nacht?
'k Durf het haast niet te ver-tel-len,
Want je had het nooit ge-dacht.

Hoor: ons klei-ne, dom-me Jan-tje,
Dat was gis-t'ren vrees-lijk stout.
En je weet toch, dat het maan-tje
Niets van stou-te kin-dren houdt!

Daar-om huil-de 't ar-me maan-tje
Heel den lan-gen nacht maar door.
Als je het had aan-ge-ke-ken,
Kreeg je me-de-lij-den hoor!

* *
* *

Weet je wel, waar-om het maan-tje
Toch van-nacht zoo lach-en moet?
Wel, ons groo-te, knap-pe Jan-tje
Was van-daag ver-ba-zend zoet.

Hij heeft moe-der echt ge-hol-pen,
Als een flin-ke, groo-te man.
Zoe-te kin-dren, — nou, dat weet je,
Daar houdt maan-tje 't mees-te van.

Nu is 't bo-ven aan den he-mel
Toch zóó blij, — dat weet je niet!
Je moet zelf haast mee gaan la-chen,
Als je nú naar 't maan-tje ziet!

